‘Een geslaagd ouderfeest
begint bij
een dagelijkse *hallo*’

MAXINE MCKENZIE
EN MARIA HEBBELINCK

Weg met de drempels

‘Ik ben geboren in armoede’, zegt Maria Hebbelinck. ‘Als ervaringsdeskundige in armoede en sociale uitsluiting help ik nu kinderopvang toegankelijker te maken voor kwetsbare gezinnen.’ Een van haar partners in het KOALA-project in Aalst is Maxine McKenzie, verantwoordelijke kinderdagverblijf Tatien.

TEKST
WOUTER BULCKAERT
FOTO
JENS MOLLENVANGER

Maria: ‘Vroeger zag ik kinderopvang als controle. Ik was bang dat ze zouden afkeuren hoe ik voor mijn kinderen zorgde en dat ze die dan zouden afnemen. Dus zette ik ze elke dag vlug af in de opvang en ontweek vragen.’ Maxine: ‘Ik herken Maria’s verhaal. Wij organiseerden een soepdag. Ouders dronken gezellig een kom soep met andere ouders, maar sommigen reageerden dat dat voor hen niet hoefde. Dat begreep ik niet, want ik probeerde toch contact met hen te leggen? Maria liet het ons vanuit het standpunt van die ouders bekijken. Ze kennen wellicht niemand en zijn niet op hun gemak bij onbekenden. Een geslaagd ouderfeest begint bij een dagelijkse *hallo*, besef ik nu. Bruggen bouwen doe je geleidelijk aan.’

Maria: ‘We denken en handelen vaak vanuit vooroordelen. Een mama komt haar kind halen. De begeleider is nog bezig en zegt: “Hij ligt nog in bed, haal hem er maar uit.” Maar mama antwoordt: “Ik wacht wel, doe jij dat maar.” De begeleider concludeert al snel dat mama geen interesse heeft in wat er achter het poortje gebeurt, maar vraagt zich niet af hoe dat komt. Misschien durft ze niet omdat het daar zo proper is, ze haar schoenen moet uittrekken en ze dan zullen zien dat er gaten in haar sokken zitten. Dan klinkt het al vlug van *ocharme*, terwijl dat iedereen kan overkomen. Maxine: ‘Babbel daarom spontaan met de ouders en luister oprecht. Zo bouw je het vertrouwen op. En vraag advies aan de ouders, over wat zij doen als hun kind het moeilijk heeft. Zo beseffen ouders dat ze ook hun plaats hebben in de opvang en zijn ze meer betrokken. Ik heb geleerd dat we wel duidelijk maken wat we van ouders verwachten, maar dikwijls vergeten te vragen wat zij van ons verwachten. Zo willen ouders graag het eetpatroon van hun kind verderzetten in de opvang, terwijl dat niet altijd kan. Als je daarover met hen overlegt, voelen ze zich gehoord.’

Maria: ‘Erken ouders in hun ouderrol. Zij kennen hun kind het best. Besef dat kwetsbare ouders door negatieve ervaringen vaak een laag zelfbeeld hebben. Je dreigt het als opvang vlug beter te weten. Stel: een mama ziet ’s ochtends dat het hemd van haar kind niet helemaal proper is en trekt er snel een T-shirt over. ’s Avonds zegt de kinderbegeleider aan de mama: “We hebben gemorst, zijn hemdje was vuil, we hebben het even in de was gestoken.” Dan sta je daar als ouder, want je weet maar al te goed waarom ze het gewassen hebben.’ Maxine: ‘Ik deed dat ook! Ik was zo fier dat ik de kleren had gewassen, maar besefte niet dat de mama dat misschien niet zo fijn vond. Daarom is die band met de ouders zo belangrijk, want dan kan je dat bespreekbaar maken.’ Maria: ‘Op mijn beurt heb ik de meerwaarde van kinderopvang leren kennen en geef dit mee aan ouders: kinderen komen in contact met andere kinderen en leren van elkaar. Je staat niet meer alleen als ouder en kan bij de kinderbegeleiders terecht met je vragen.’

Kind- en OuderActiviteiten voor Lokale Armoedebestrijding (KOALA): kindengezin.be/nl (zoek ‘KOALA’)